

dle § 23 nemůže v případě, že za souhlasu společenstva usnesl se hon. výbor vykonávati honitbu znalcem, obmezovati jedine na zkoumání formelní otázky, zda skutečně zákonem předepsaná většina společenstva rozhodla se pro způsob výkonu honitby, nýbrž týká se v plné míře i otázky, byly-li uváženy i dané okolnosti, jak toho § 13 žádá.

Nelze proto shledávati nezákonnost v tom, že žal. úřad v rozhodnutí svém podrobil úvaze i dané poměry, jak toho žádá § 13 hon. zák. Úřad povolán jsa v tom ohledu posuzovati opatření hon. výboru, nemá povinnosti jiné, než náleží hon. výboru, totiž uvážiti dané okolnosti. V této příčině ponecháno jest úvaze úřadu volné pole, jež jest omezeno jen potud, že se nesmí při svém rozhodování řídití ohledy jinými, než které zákon mluví o »daných okolnostech«, má na zřeteli. Po věcné stránce ns-u přísluší jen zkoumati, zda úřad nevybočil z mezí, které zákon výslovně nebo dle zjevné intence vytkl jeho volnému uvážení.

Nss již ve svém nář. Boh. 13 adm. vyvodil, že hon. zák. v § 13 sleduje účel, aby výkon myslivosti byl co možná racionelní, to jest, aby byl takový, by šetření a chov zvířete s jedné strany, a s druhé zájmy zemědělské vyžadující, by škody zvířeti výkonem myslivosti způsobené byly co nejmenší a prospěch majitelů pozemků honebních co největší, byly co možná nejvíce uvedeny v soulad. Žal. úřad založil názor svůj zřejmě na tom, že jsou-li ostatní dané okolnosti stejny, jest výhodnější způsob zhodnocení myslivosti ten, při němž docílí se vyššího čistého výtěžku.

Názor ten neodporuje zákonu a také po této stránce není brán stížností v odpor.

Ve směru formálním náleží nss-u dle § 6 zák. o ss přezkoumati, zda nář. rozhodnutí uvádí dostatečné okolnosti, jež správní úřad pokládal za rozhodné, a zda skutkové okolnosti, jež slouží za podklad rozhodnutí, jsou ve shodě se spisy, náležitě zjištěny, a tak úplné, že úřad správní mohl jimi náležitě odůvodniti své rozhodnutí. — — — —

Č. 4139.

Administrativní řízení. O poměru hlavního finančního ředitelství v Užhorodě k ministerstvu financí.

(Nález ze dne 20. listopadu 1924 č. 20.335.)

Věc: Františka W. v Mukačevě (adv. Dr. Emil Schwarz z Prahy) proti hlavnímu finančnímu ředitelství v Užhorodě o zabavení dolarů.

Výrok: Nář. rozhodnutí se zrušuje pro vady řízení.

Důvody: St-lka byla zadržena 3. března 1920 před maďarskou harnicí a při osobní prohlídce u ní nalezených 850 \$ bylo jí zabaveno a odesláno hlavní finanční pokladně v Užhorodě, která je účtovala kursem 1 : 96 t. j. 81.600 Kč v denníku finančních deposit pod č. př. 37. Po zakončení trestního řízení byla st-lka nálezem trestního nalézacího senátu fin. ředitelství z 26. ledna 1923 odsouzena pro přestupek čl. 5 nář. č. 113/1919 a čl. 3, nář. č. 143/1919 k pokutě 3000 K a bylo zároveň vysloveno, že »obnos uložený u hlavní finanční pokladny v

Užhorodě v čsl. korunách per 81.000 Kč za 850 amerických dolarů straně svého času zabavených se uvolňuje».

Na základě tohoto nálezu nařídilo hl. fin. řed. hlavní fin. pokladně, aby vydala st-lce »z denníku finančních deposit pod p. r. 36 z roku 1923 jako jeden kus uložených 850 amerických dolarů«. — — —

Min. fin. v odvodním spise podaném za žal. úřad namítá proti stížnosti, že instanční pořad dosud není vyčerpán, a odůvodňuje tento náhled tím, že dle § 2 zák. z 9. února 1922 č. 59 Sb. žal. hl. fin. řed. pro Pod. Rus v Užhorodě nebylo zřízeno jako úřad min. fin. koordinovaný, nýbrž podřízený, podobně jako zem. fin. úřady v historických zemích, a že také úmysl zákonodárce — jak vidno je z důvodové zprávy — směřoval jen ke zřízení instance, která by vykonávala funkce zem. fin. ředitelství, a v tom smyslu pak že jest rozuměti i § 1. cit. zák., že jmenované hl. fin. řed. bude rozhodovati o všech věcech týkajících se státní finanční správy, pokud nejsou vyhrazeny min-u fin., nebo nepatří do kompetence úřadů hl. fin. řed. podřízených.

Nss zabýval se nejprve zmíněnou námitkou, ke které podotýká toto:

Nemůže býti sporu o tom, že hl. fin. řed. v Užhorodě je úřadem min. fin. podřízeným, neboť tato okolnost vyslovena je jasně v § 2 zák. z 9. února 1922 č. 59 Sb. Leč v § 1 cit. zák. se praví, že hl. fin. řed. v Užhorodě se zřizuje, »aby rozhodovalo o všech věcech týkajících se státní finanční správy, pokud nejsou vyhrazeny min. fin., nebo nepatří do oboru působnosti úřadů a orgánů tomuto hl. fin. řed. podřízených«. Ustanovení toto nepřipouští pochybnosti o tom, že min. fin. může býti příslušným k rozhodování ve věcech týkajících se finanční správy P. R. toliko v případech, které mu jsou vyhrazeny. Zákonného předpisu pak, který by záležitost druhu, o jaký jde v tomto sporu, do kompetence min. fin. přikazoval, není a min. fin. to také ani netvrdí.

Min. fin. pro svůj náhled, že hl. fin. řed. v tomto případě nebylo instancí konečnou, dovolává se toho, že dle důvodové zprávy k zák. č. 59 z r. 1922 úmysl zákonodárce směřoval pouze k tomu, aby pro Podk. Rus byl zřízen finanční úřad obdobný, jako jsou zem. fin. ředitelství v historických zemích. K vývodu tomu nutno připomenouti, že nss vyslovil již v nál. Boh. 2571 adm., že není možno projev úmyslu zákonodárce hledati jinde, než právě jen v přijatém zákoně samém a že materiálie toho kterého zákona mohou snad někdy býti cennou pomůckou výkladovou, nikdy však do té míry, aby doplňovaly nebo nahrazovaly text zákona něčím, co v něm samém pověděno není.

Na této z á k o n e m založené kompetenci žal. úřadu nemůže pak ovšem ničeho změnit v odvodním spise dále namítnutá okolnost, že žal. úřad nař. rozhodnutí vydal nepřímo v důsledku upozornění min. fin., že vzhledem ke způsobu účtování st-lce zabavených dolarů u ústřední státní pokladny dlužno provéstí výplatu dotčené částky in natura.

Přihlížeje pak ke stížnosti uvážil nss správní soud toto: — — —

Č. 4140.

Z n á m k y: * Z ustanovení § 5 známk. zák. ze 6. ledna 1890 č. 19 ř. z. plynoucí právo, užívati jména resp. firmy k označení zboží, ne-